

Ako Eva stretla leva

Výmyselná Eva stretla leva.

- Zvláštne, - poznamenal lev a zavrteľ chvostom.
- Naozaj, - prisvedčila Eva. Potom si uvedomila, že stretla leva a začala sa báť.

Lev sa priblížil k Eve a pošepkal jej do ucha:

- Ahoj, Eva!

Keď si Eva dodala trochu odvahy, spýtala sa:

- Odkiaľ vieš, že sa volám Eva?

- To sa pozná celkom ľahko, - povedal lev a posadil sa do trávy.

- Ako? - žasne Eva.

- Počul som, ako na teba volali.

- Kto?

- Mama.

- Ty poznáš našu mamu? - spýtala sa Eva.

- Pravdaže, - povedal lev.

- A koho ešte poznáš?

- Peťka.

- A ešte koho?

- Otca.

Eva vypleštila oči na leva, dôkladne mu poobzerala hlavu, laby, chvost, ba aj kožuacha sa mu dotkla, ale lev zostal levo. Čím dlhšie sa naň Eva pozerala, tým väčší sa jej zdal, akoby to bol najväčší lev na svete.

- Ty si zvláštny lev, - povedala napokon.

Lev sa zasmial.

- Skutočne, - povedala Eva, - takých levov možno ani niet. Keby si bol celkom obyčajným levom a nie zvláštnym, možral by si ma. A nielen mňa, ale aj Peťka.

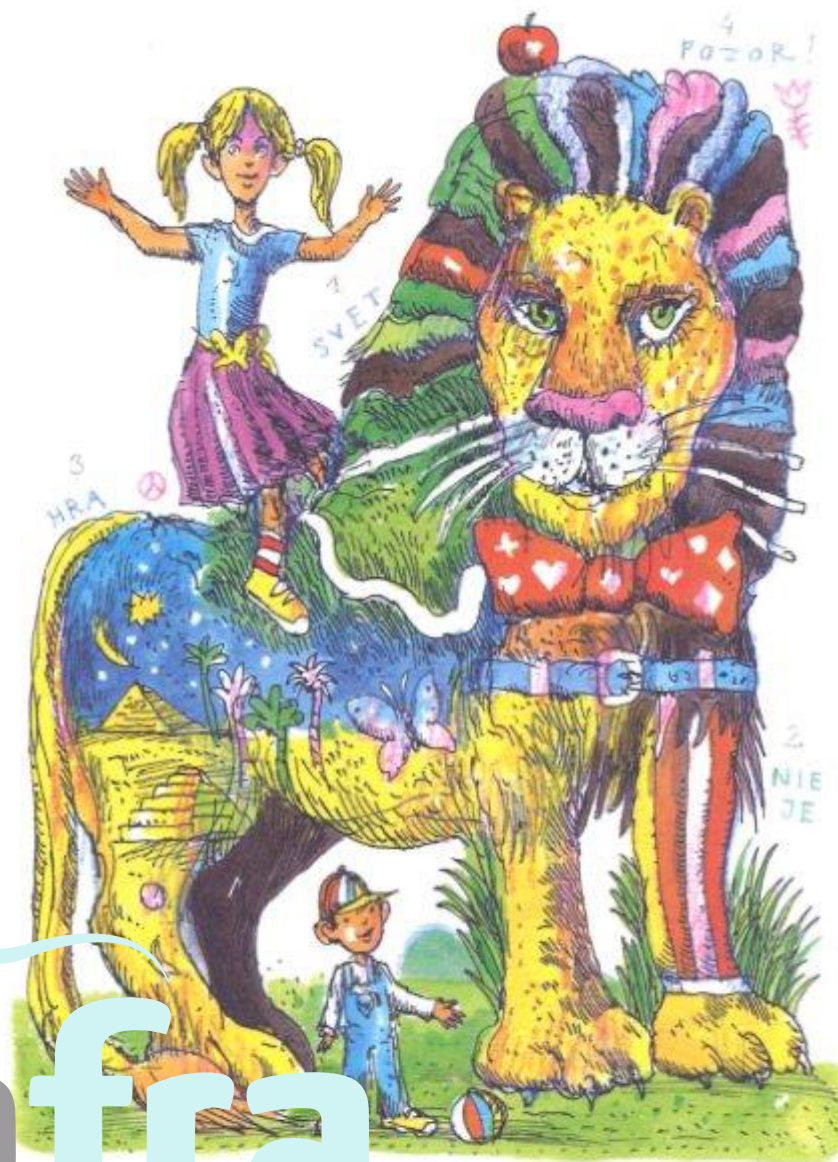
- Peťkovi by som neublížil, - poznamenal lev.

- Iba Peťkovi? - zháčila sa Eva.

- Ani tebe.

- Ani mne nie?

- Nikomu.

- Ty si najväčší lev na svete! - zvolala Eva a objala leva okolo krku.

- Zaškrtíš ma, - povedal lev a jemne si vyslobodil krk z Evinho objatia.

- Budem volať Peťka, - povedala Eva.

Zelená je zem

Už spieva škovránok, lístky ševelia,
zelená je zem a veselá.

Veselo je všade, v každom kríku,
prichádzajú hostia na muziku.

Tancuješ, tancuješ, podúva vetriček,
celý háj plný je veselých sukničiek.

Celý háj rozkvitol, aj bodliak v bodľačí,
aj slnko smeje sa, nebo sa nemračí.

Raduj sa, ako vieš, ako vieš, tak krúť sa!
Plúca si vyspievaj a rozďaj kúsok srdca.

Už spieva škovránok, lístky ševelia,
zelená je zem a veselá.

Poveš' o jabloní

Jablon' patrila medzi najkrajšie v jabloňovom sade za riekou Váh. Sad patrila gazdovi Gabrielovi. Ako prvý ju zasadil do zeme, keď sad zakladal. Hoci jablon' už nebola najmladšia, Gabriel veľmi dbal o jej vzhľad. Pravdaže, staral sa aj o ostatné stromy. Chránil ich pred nebezpečnými škodcami. Vedel, že aj stromy, rovnako ako ľudia, môžu ochoreť. No aj jablone robili všetko pre to, aby sa na nich urodili čo najkrajšie, najvoňavejšie a najchutnejšie jabĺčka. Hneď zjari, len čo slnečné lúče ohriali zem a jablone sa zobudili zo zimného spánku, ich mocné korene i slabulinké korenky navštívila jabloňová víla, čo býva hlboko v zemi, a ona im dala všetko, čo jablone potrebujú, aby sa v jeseni na ich konároch narodili jabĺčka.

Najprv ich ako nevesty vychystané na sobáš vyparádili biele a ružové puky. Teplé prsty slnečných lúčov ich premenili na voňavé biele i ružové kvietky. Ich krása privábila nielen včielky, ale aj okoloidúce deti na aprílovej vychádzke. Očarené toľkou nádhrou zastali a človečik v hnedej vetrovke s béžovou šiltovkou na hlave, ktorý čírou náhodou išiel okolo, tiež zastal a povedal: „Nože sa dobre pozrite na ten zázrak! Predstavte si, že tie jablone našli v zemi farbu pre svoje kvety, aj vôňu pre ne a ručím za to, že v jeseni nájdu pre svoje jabĺčka nielen zelenú farbu, ale aj červenú a žltú, a vôňu toľko, koľko sa ich v zemi skrýva, i dostatok sladkosti pre všetky. Nie je to zázrak? Veď to doteraz nijaký človek na tomto svete nedokázal v zemi nájsť! A keď v septembri zase na tieto tadiaľto jablone na každemu z vás ujde po neuveriteľne pomalom a dlhom období jablone v čiernom plášti a s čiernym klobúkom na hlave som povedal: „Na budúce, deti, by som sa na jabĺčka veľmi neobraciel. Meteorológovia odpovedajú nočný mráz, ten tie nebožiatka kvietky spáli, potom jablone i vy môžete o jabĺčkach iba snívaf.“ Keď sa vaša myseľ nadvihne, by som takou predpoveďou deti neotravoval a išiel svojou cestou,“ poradil človečik v hnedej vetrovke mužovi v čiernom plášti.